

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V OPAVĚ

Sborový zpravodaj

PODZIM 2019

Ježíš to uslyšel a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mk 2,17)

Jak vidíte církev? Který obraz je vám blízký? Opevněný hrad, dům ze skla, tankovací stanice, rodina víry, přístřeší pro duši, polní nemocnice? Mně je nejbližší ten poslední, který před časem použil papež František. Jeden jako druhý procházíme krizemi. Padáme a zase vstáváme. Potřebujeme ošetřit rány, kde krvácíme. Nedostává se nám základních věcí. Ze zkušenosti toho, komu lidé svěřují svá trápení, a který mluví s lidmi na okraji (vězení právě takovým místem je), a jistě i z vlastní zkušenosti hříšníka, se mohu plně postavit za slova římského biskupa: „Vidím církev jako polní nemocnici po bitvě. Je zbytečné ptát se těžce zraněného, zda má zvýšenou hladinu cholesterolu či cukru! Je třeba léčit jeho rány. Potom můžeme mluvit o všem ostatním. Hojit zranění, hojit rány. A je třeba začít zezdola.“

Církev tu není od toho, aby měnila druhý k lepšímu, jak by si snad ráda nalhávala ve své „samospasitelnosti“, ale aby pomáhala nést všední těžkosti a tišit bolesti. Pomoc a podporu při hojení nejruznějších ran

vyhlížíme všichni. To není málo. Když jde o život, o základní funkce, je třeba udělat všechno, co jen lze, pro záchranu života. A v tu chvíli opravdu není podstatné, zda má zraněný špatně uvázanou kravatu, nebo si svá zranění způsobil přílišnou neopatrností. V létě po jednom svatebním obřadu přišel za mnou kdosi ze svatebčanů a poznamenal: „Vy jste taková veselá církev, že?“ Zeptal jsem se ho, co tím myslí. Bylo to míněno jako poklona. Přiznám se, že mne to potěšilo. Přál bych si, aby takovou veselou polní nemocnicí byl i náš sbor. Abychom se nebrali moc vážně, dovedli se zasmát, nebáli se druhých a navzájem si pomáhali znovu na nohy, když upadneme. Abychom druhé nesráželi, ale objímali. Po takové církvi toužím a jsem šťastný, když ji občas tu a tam zažívám.

Pavel Janošik

Slovo šéfredaktora

Milí čtenáři našeho Zpravodaje,

léto skončilo a vstoupili jsme do další části roku a tou je podzim. Snad pěkný, teplý a také trochu nostalgický, zkrátka babí léto. Ale vraťme se k opravdovému létu. Prožili jsme své dovolené, snad jsme si odpočinuli, prožili příjemné letní dny. Během prázdnin v našem sboru proběhlo několik akcí, o nich vás informujeme. Věřím, že všechny články vás zaujmou, jen zvlášť upozorňuji na rozhovor se sestrou Volnou, která je, podle mých informací, nejstarší členkou sboru. Moc rád vzpomínám na návštěvu u příležitosti jejích narozenin, kde jsme byli s bratrem farářem. Více si přečtete v rozhovoru, jen snad osobní poznámka. Je to povzbuzující, když v našem sboru můžeme vidět další generace rodu, tedy její dceru, vnučku i pravnučku. A všechny, včetně malé pravnučky Laurinky, která se zúčastňuje akcí pro děti, jsou ve sboru aktivní. Kéž po nás zůstanou i takové stopy. V září proběhla další brigáda. V sobotu 7. 9. 2019 jsme dokončovali práce na farní zahradě a ve sklepě. Na zahradě došlo k doplnění zatravnovací dlažby a dokončení nájezdu do garáže. Ve sklepě se dočistily zdi a veškerý nepořádek nejen ze sklepa, ale také ze zahrady se odvezl. Další parta pak připravila vše na malování v 1. patře sborového domu, inu, stěhování nábytku nebylo tak jednoduché. Díky organizátorům ze stavební komise a všem, kteří přiložili ruku k dílu. A nebylo jich málo, patnáct členů sboru se zapojilo, což je prima číslo, jen je také bylo potřeba napojit a nakrmit. Tohoto úkolu se ujala sestra Hedvika Janošiková, a že jim všem chutnalo...Fotky jsou na našich stránkách.

Ve čtvrtek 12. 9. 2019 proběhl úklid sborových prostorů po malování. Všech deset účastníků udělalo kus práce.

A před námi je sborový zájezd, věřím, že mnozí z vás se přihlásili. Děkujeme hlavnímu organizátorovi Vítkovi Skaličkovi, má s tím hodně práce. Pojeďte s námi, vezměte své přátelé, bude to fajn.

Ve Zpravodaji se také vracíme, jak jsme to slíbili, ke konfirmaci, můžeme si to spolu s konfirmandy připomenout. Z jejich reakcí vidíme, že se nejdná jen o formální církevní slavnost, ale o jeden z důležitých kroků v oblasti víry.

V létě jsme nejen odpočívali, ale také vzpomínali na jedno hořké výročí. A tím je 21. srpen 1968. Je smutné, že na toto výročí okupace se zapomíná, byť to poznamenalo osudy mnoha lidí. A nejen poznamenalo, ale mnozí také zahynuli. Jako bychom se styděli se k těmto padlým přiznat, je to věc svědomí?

Jsme svědky mnoha dezinformací a populistických řečí. Proto zde také uveřejňujeme informaci o připomínce romského holocaustu, na jejíž organizaci se podílela i naše církev. Díky za to, že jako křesťané nemlčíme ke křivdám a nepravdám.

Toto číslo je opět bohaté díky mnoha dopisovatelům, určitě si najdete to, co vás zaujme. A ještě se zmíním o jednom telefonátu. Jeden večer mi zavolał Pavel Veselý, syn zakladatele našeho sboru bratra faráře Veselého. Před vydáním je jeho knížka, kterou charakterizuje slovy: „*Není to kronika, není to deník, nejsou to klasické memoáry, výběr volné literární zpracování příběhů z rozbombardovaného města v poválečných Sudetech, střídavě očima dítěte a pohledem dospělého.*“ Až kniha vyjde, přijede do našeho sboru nejen Pavel Veselý, ale také bratr

farář Tomáš Trusina, který zaštiťuje vydavatelství EMAN. Sledujte naše webové stránky, kde najdete pozvánku.

Jménem redakční rady a všech našich dopisovatelů vám přeji příjemné dny a moc se těším, že se budeme nadále vídat na

společných akcích a při pravidelných sborových programech.

Další číslo bude adventní, už se těším na vaše příspěvky.

Tonda Plachý

Kalendář akcí ve sboru

BOHOSLUŽBY:

Opava – každou neděli v 9 hod., se slavením sv. večere Páně každou první neděli v měsíci. Po bohoslužbách možnost posezení a vzájemných rozhovorů ve sborové kavárně.

Sudice – každou druhou neděli v měsíci v 11 hod.

Aktuální rozpis obsazení nedělí najdete na webových stránkách sboru.

DALŠÍ SBOROVÁ SETKÁNÍ

úterý, 16:00 hod – Mraveniště (čtrnáctidenně)

čtvrtek, 17:00 hod – zkouška pěveckého sboru

čtvrtek, 18:00 hod – biblická hodina (Apoštolské vyznání víry)

čtvrtek, 19:00 hod – schůze staršovstva (3. čtvrtek v měsíci)

pátek, 15:30 hod – náboženství

pátek, 18:00 hod – mládež (dle domluvy)

DALŠÍ SBOROVÉ, SENIORÁTNÍ A CELOCÍRKEVNÍ AKCE

4. – 6.10.....	Sjezd mládeže – Nové Město na Moravě
6.10.....	Neděle Děkčinění
12.10.....	Sborový zájezd
19.10.....	Drakiáda
25. – 30.10.....	Podzimní Travná
17.11.....	Bohoslužby k 30. výročí listopadových událostí roku 1989
22. – 24.11.....	Víkendovka dětí a mládeže
30.11. – 1.12.....	Adventní dílna

Dále nabízíme:

- duchovní rozhovory
- vysluhování večere Páně v rodinách u starších a nemocných
- křest a s ním související předkřestní přípravu

- církevní svatbu a s ní související předsvatební přípravu
- církevní pohřeb
- možnost zapůjčení duchovní literatury a evangelických časopisů
- Bible k zakoupení
- zasílání Zpravodaje, nedělních oznámení, kázání (e-mailem)
- pronájem sborového sálu

V případech zájmu neváhejte kontaktovat faráře sboru.

Bohoslužby jako centrum života sboru – V.

V tomto díle liturgického seriálu se dostáváme k prvnímu biblickému čtení. Má předně udržet a rozvíjet téma bohoslužeb. Pokud je kázání na Nový zákon, pak je čtení většinou ze Starého zákona a obráceně. Tato čtení jsou vhodnou příležitostí pro zapojení dalších účastníků. Bohoslužby nejsou „one-man-show“, ale jsou dílem všech. Slovo liturgie totiž v řečtině znamená „dílo lidu“. Píseň, která na první čtení navazuje, je nejčastěji prosbou o dar Ducha svatého, abychom se mohli plně vnitřně soustředit na to, co bude následovat.

Druhé biblické čtení je zpravidla základem kázání. Kázání v naší církvi nejčastěji vychází z biblického textu. Tento mluvený projev má oslovit aktuální zvěsti evangelia spíše než odborným výkladem. Zvěstovat evangelium znamená doslova „přinášet dobrou zprávu“ o Božím příklonu

k nám a světu. Když se to povede, kázání prakticky promlouvá do našeho života a rozšiřuje životní obzory. Dobří kazatelé se vyhýbají moralizování. Kázání má sloužit jako nadhled nad světem, námi a sborem. Onen nadhled nám propůjčuje Bůh a my jsme mu za něj vděční.

Kázání může vyústit přímo do modlitby nebo po něm může následovat chvíle ticha. Není vhodné kázání končit slovem „Amen“, jen abychom vyjádřili, že je konec kázání, nebo jako bychom přitakávali sami sobě. Krátká modlitba, která v našem sboru následuje po kázání, reaguje svým obsahem na zvěst kázání. Proto může mít různý charakter – poděkování, prosba o sílu k následování, vyznání.

Pavel Janošík

Historie sboru

Vzpomínky bratra faráře Karla Veselého, který působil v Opavě od 25. 8. 1947 do 31. 12. 1957, díl 5.

Služby Boží v psychiatrické léčebně.

Navíc v Opavě jsem konal služby Boží po

určitou dobu v psychiatrické léčebně a ve věznicích. V psychiatrické léčebně jsem vykonal služby Boží poprvé dne 23. 12.

1947 v 16 hodin. Text kázání byl ze žalmu 98, 2, 3 b: „V známost uvedl Hospodin spasení své, před očima národů zjevil spravedlnost svou. Všecky končiny země vidí spasení Boha našeho.“

Na Velikonoční pondělí dne 29. 3. 1948 jsem konal poprvé služby Boží v opavské věznici v osm hodin ráno na text Marek 16, 26.

Podnět ke konání služeb Božích v psychiatrické léčebně dala patrně ses. primářka MUDr. Květoslava Čupová (?), manželka JUDr. Bruna Čupy, soudce v Opavě a později presbytera opavského. Ses. Čupová byla vedoucí lékařkou oddělení mužů v psychiatrické léčebně. Byla to dcera manželů Krejskových ze Stříteže nad Bečvou. Její otec Jos. Krejssek byl řídícím učitelem ve Stříteži n. B., její maminka byla Růžena, roz. Vášová, sestra Pavla Váši, profesora v Brně, který napsal své paměti, vydané ve dvou svazcích (Pavel Váša, *Pod Rípem*) po druhé světové válce v Praze. Byly

to děti (vedle dalších dvou dcer) učitele na evangelické církevní škole v Krabčicích. V době, kdy jsme byli v Opavě (1947 – 1957), žila ses. Růžena Krejsková jako vdova u své dcery MUDr. Květoslavy Čupové. Byla to převrázná, věřící, milá sestra. Její manžel J. Krejssek, když se o Růženku Vášovou ucházel, byl vdovcem se dvěma chlapci (10 a 12 let), byl tedy podstatně starší než jeho nastávající nevěsta. Sám si netroufal přímo se o Růženku ucházet, proto poslal jako vyjednávače do krabčické školy faráře z Hrubé Lhoty, Jana Karafiáta, který jako vikář také nějakou dobu působil v Krabčicích v dívčím ústavu a rodinu Vášovu osobně dobře znal. Jsem rád, že jsem mohl ses. Krejskovou osobně poznat. Později jsem ji v Opavě pohřbíval. Překročila 80 let věku. Její dcera Květoslava Čupová žije nyní (v době, kdy píše tyto řádky – únor 1987) u svého syna JUDr. Pavla Čupy v Praze 4, jako vdova.

Pokračování příště

Rozhovor

... s konfirmandy

Na Svatodušní neděli proběhla v našem sboru konfirmace třech mužů statečných: Michala Grufíka, Františka Janošíka a Vojty Skaličky. Pro sbor je to vždy slavnostní příležitost, která potěší i povzbudí. Členové staršovstva hovořili s konfirmandy již 24. 5. 2019. Jednalo se o setkání, kde nás bratr farář seznámil s průběhem přípravy na konfirmaci a pak následoval neformální rozhovor s konfirmandy. Pro Zpravodaj jsme položili bratru faráři i konfirmandům několik otázek:

Pavle, co pro tebe znamená konfirmace? Nejen samotný akt, ale i celé

konfirmační cvičení, tedy setkávání a rozhovory s mladými lidmi?

Konfirmaci beru především jako příležitost, možnost, šanci – potkávat se, otevřeně se ptát, jeden druhému naslouchat, nebát se být upřímný a přiznat pochybnosti, modlit se, zpívat. Samozřejmě ke konfirmaci patří i probrání základů z katechismu. Určitě také k ní v mém pohledu patří přiznání se ke křtu, možná váhavé, trochu nesmělé „ano“ s prosbou o Boží pomoc a vedení na další cestě. A samotné konfirmační bohoslužby mohou být slavností, pěkným a hlubokým rituálem přechodu z nedělký mezi „dospělé“ ve víře. Prima je, když se podaří

konfirmandy vtáhnout do mládeže, což se u této skupiny snad povedlo. Co je mi cizí je důraz na nějaké zkoušení vědomostí a jejich odříkávání, protože v tom podle mne konfirmace až zase tolik nespočívá.

1) Michale, Františku a Vojto, byli jste přijati do sboru, jste konfirmováni, můžete přistupovat k sv. večeři Páně, co to pro vás znamená?

M: K večeři Páně přistupuji už nějakou dobu. Když jsem se začal aktivně zúčastňovat, uvědomoval jsem si, že už to není jen obyčejné trávení času s lidmi. UVědomil jsem si, že to má určitou hloubku a nepochyboval jsem o správnosti svého rozhodnutí.

F: Jsem člen a do jisté míry chápu, co se děje. Už jen nechápavě nepřihlížím.

V: No hlavně si připadám, že se na mě dívají všichni trochu jinýma očima, že už nejsem ten malý Vojta, co chodí do nábožka. Ale že už patřím do sekce dospělých a lidí, se kterými se můžou probírat i složitější témata.

2) Jak na vás působí to, že jste členové našeho sboru? Jak se tady cítíte?

M: Lidé u nás jsou mi velmi sympatičtí. Od mala jsem chodil do naší církve a nikdy se mi nestalo, abych z kostela odcházel znechucený či podrážděný.

F: Ve sboru jsem, ale připadám si jako něco navíc a že nebude vadit, když tady nebudu. Cítím se spíš jako člen moravskoslezské mládeže.

V: Moc zkušeností s jinými sbory nemám, ale co tak slyším, tak jsem velmi rád, že chodím právě k nám. Připadá mi to tady jako taková velká rodina, na kterou se v případě problému můžu obrátit.

3) Co pro vás v životě znamená víra?

M: Oporu. I když jsem udělal sebevětší hloupost nebo jsem byl podrážděný, věděl jsem, že někdo mi pořád drží palce, snaží se o zklidnění mojí duše a postrkuje mě správným směrem.

F: Je to velmi dobrá berlička do života, abych měl o co se opřít a zároveň je to návod jak žít v míru bez zbytečných sporů.

V: Určitě nějaký směr nebo cesta. Určitě ji nevnímám jako něco, co musím dělat nebo nesmím, spíš mi to připadá jako taková další výchova, kdy zjišťuji, co je dobré a co špatné. A snažím se podle toho chovat.

Míšo, Franto a Vojto, jsme rádi, že jsme mohli spolu s vámi i s vašimi rodinami prožít konfirmační slavnost a těšíme se na další setkávání v našem společenství.

Otázky připravil a všem odpovídajícím děkuje za jejich otevřenost Tonda Plachý.

Rozhovor

... se sestrou Kamilou VOLNOU

Sestra Kamila letos oslavila 90 let a popřát jí byl také náš bratr farář Pavel Janošík a bratr

kurátor Antonín Plachý (viz fotografie). Do našeho sboru přivedla svou dceru Dagmar

(Polákovou - Páleníkovou) s vnuky Pavlem a Danielou. Kvůli zdravotnímu stavu bohoslužby nenavštěvuje, ale o dění ve sboru ji informuje její rodina. Velikou radostí je pro ni také její pravnučka Laurínka (viz další foto).

Pocházíte z obce Rychmanov. Navštěvovala jste tam místní kostel?

Ano, pravidelně jsme s rodiči navštěvovali nedělní bohoslužby. V této obci žili převážně evangelíci. Náš pan farář byl z Brna a jezdil na bohoslužby jednou za 14 dnů. V ostatních nedělích sloužili bohoslužby naši presbyteri. Seděli jsme v předních lavicích po levé straně, tam, kde seděly ženy. Napravo seděli muži. Ve škole jsme měli po vyučování jednou týdně výuku evangelického náboženství.

Jak tehdy probíhala vaše confirmace?

Připravovali jsme se na ni doma. Museli jsme umět zpaměti modlitby, Desatero a knihy Bible a další věci. Confirmace byla veliká slavnost. Pamatuji si, že maminky se složily na látku a každá ušila své dceři bílé šaty. Bylo nás šest děvčat a dva chlapci. Pamatuji si to, protože mám z té doby fotku, na kterou se občas podívám a nedávno jsem ji ukazovala své pravnučce Laurínce. Chlapci museli mít sváteční oblek.

Jak se stalo, že jste se dostala až do Opavy, kde žijete skoro 60 let?

Bydlela jsem v bývalém Gottwaldově – dnešním Zlíně. Tehdy se zrušily kraje. Manžel pracoval v krajském podniku jako náměstek v pojišťovně a dali nám na výběr, kam ho přeloží. Vybrali jsme si pobočku v Opavě. To byl rok 1960. V Opavě jsem dostala místo na národním výboru na osobním oddělení.

Začala jste navštěvovat náš opavský sbor. Čím vás oslovil, na co ráda vzpomínáte?

Když jsme se přistěhovali, poznávali jsme opavské památky včetně všech kostelů. Tak jsem objevila evangelický kostel i sbor. Na bohoslužby jsem začala chodit až po rozvodu.

Bratr farář Košťál mě velice oslovil. Byl to výborný kazatel. Líbily se mi jeho bohoslužby, které kázal z paměti. Vzpomínám na něho dodnes.

Co pro vás znamená v životě víra?

Víra je pro mě pokoj a jistota, že Bůh je náš Otec, který se o nás stará a vede nás životem. K Bohu se modlím, nejvíce za své blízké a za své zdraví. Věřím, že Bůh nás má všechny stejně rád. Jsem ráda, že jsem byla v dětství pokřtěná a rodiče mě vedli k víře.

V letošním roce jste slavila devadesátiny. Co vás na oslavách nejvíce potěšilo?

Nejvíce mě potěšilo to, že jsme se sešli všichni – ve zdraví a v pohodě. Přijela i má nejbližší kamarádka z Brna, které je 88 let a

je ve skvělé kondici. Slavili jsme celý víkend. K narozeninám mi celá rodina nadělila vyhlídkový let nad Opavou a jejím okolím. Letěla jsem se svou dcerou a s mou kamarádkou a let jsme si báječně užily. Dcera během letu všechno fotila, abychom pak měly památku. Ale neletěla jsem poprvé. Od svých osmdesátin to byl pátý let. Nejdál jsem letěla nad Praděd. Vždycky mě letadla a letectví zajímaly. Ráda sleduji akrobatické létání v televizi a proto mi tento netradiční dárek udělal velkou radost.

Děkujeme za rozhovor a přejeme Vám za redakční radu hodně zdraví, blízkost Pána Boha, rodiny i přátel.

Ptala se Zdenka Jančářová

Opékačka na faře na konci školního roku

Konečně :) grilovačka jak má být :) Krásné počasí, všechno kolem kvete, ptáčky zpívají a pan farář končí své kázání. A zůstáváme.... co se děje? Že by nějaká akce? Ano, na dnešek je domluvená grilovačka se vším všudy.... Sešlo se nás kolem 25 na grilovačku. Samá zvučná jména :).... dokonce přijela i Petra Němečková z dalekého šumperského sboru.

Vše začalo přípravou ohniště a posazením lávového kamene na místo nad ohništěm. Grilovalo se maso, žampiony, cukety, prostě laskominy. K pití byla voda, pivo. Bavilo se, hodovalo, sportovalo, byla dobrá zábava. Možná, kdyby se i zpívalo, bylo by to ještě zajímavější a pestřejší. Byla zřejmá pohoda, klid mezi všemi účastníky tohoto pěkného grilování.

Petr Wolf

Rodinná rekreace Sobotín

Hurrááá jsou prázdniny, teda jen pro mladé věkem a studijně zaměřené. Pro nás pracovní povinné znamená brát si dovolenou.

Ale stálo to za to. Setkali jsme se v Sobotíně v téměř stejném složení a počtu - největší squadra azzury pocházely od silných stájí

jako jsou Janošíkovi (5 členů), Domesovi (5 členů), Dehnerovi (3 členové), pak já s Pét'ou Němečkovou.

Většinou jsme si vařili každý zvlášť až na výjimku a to pěknou výjimku, když vařili kluci Tomáš Domes a Vojta Janošík. Bylo to výborné jídlo a klukům za to děkujeme.

Co se dělalo kromě vaření jídel? Hodně se chodilo všemi směry různou rychlostí, hodně se odpočívalo, četlo, zpívalo, komunikovalo, chodilo na pivo.

Byli jsme i v kostele u šumperských bratří, kde měl kázání bratr farář Jakub Pavlús.

Celý týden strávený v Sobotíně stál za to a určitě doporučuji všem, kteří váhali, aby příští rok jeli.

Petr Wolf

Stvoření skvělého tábora

Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi. Země pak byla pustá a prázdňá, nad propastí byla tma a nad vodami se vznášel Boží Duch.

O letních prázdninách se deset dětí nejen z našeho sboru setkalo na týdenním letním táboře. V sobotu 27. července se všichni táborníci potkali v Opavě na nádraží, odkud se, po jistém dobrodružství s jednou nepříliš dobře naloženou ženou, úspěšně dostali na tábořiště v Hošťálkově. To bohužel v té době bylo značně rozmočené kvůli předchozímu dešti. V průběhu celého týdne jsme měli nejednou co dělat, aby nás déšť nespláchl z povrchu zemského.

Kromě tradičního přespání mimo tábor, vaření na vlastním ohništi, při kterém vznikly mnohachodové skvosty, plnění bobříků, rozmanitých her, ranních rozcvíček, Čochtana a dalších tradičních aktivit zažily děti i mnoho nového. S obrovským ohlasem se setkaly různorodé workshopy, týkající se například orientace v mapě, posilování, výroby náramků, zapalování ohňů či improvizace, stejně tak i velká vodní bitva. Obdivuhodná byla

výroba potrubí na přepravu vody a vysoce funkčního filtru (po přefiltrování vody z potoka onemocněl pouze jeden vedoucí ze tří, kteří se napili). Méně zdařilá byla bohužel hra spojující znalost přírody, orientaci v mapě a fyzickou zdatnost, kdy se obě skupiny ztratily, naštěstí ale nakonec na cílové místo dorazily. Nechyběla ani návštěva Pavla a Hedviky Janoškových.

I přes občasnou nepřízeň počasí se nám společně podařilo „stvořit“ svět během sedmi táborových dnů v rámci ranních duchovních programů. Večerní „ducháče“ byly věnovány textu německého faráře „Posledních sedm dní Stvoření“, který nabádá k pokoře a ochraně světa, jenž nám byl dán.

Ačkoli jsme nakonec měli bilanci deset dětí a devět vedoucích, tábor se, hlavně díky ochranné ruce Hospodina, který nad námi v noci ve dne bděl, a práci všech vedoucích a dětí skvěle podařil a všichni jsme se bez vážnějších zdravotních komplikací vrátili domů.

Kateřina Kopecká

LST 2019

Ačkoliv název může evokovat něco jiného, skutečnost je taková, že na Letní seniorátní týden jezdí téměř výhradně mladí lidé

(nejen) z naší církve. Jako každý rok se konal během posledního týdne letních prázdnin a tentokrát jsme zamířili mimo náš

(moravskoslezský) seniorát, na Nivy na Valašsku. Počet účastníků se pohyboval okolo 30 s tím, že přestože hegemonem byla co do počtu účastníků Olomouc, mohli jsme poznat mnoho nových a mladých tváří, což byla překvapivá, ale potěšující informace. Tématem letošního LST byla "svoboda", tedy slovo v současné době vzrušeně rezonující napříč společnostmi (viz 62. Bezručova Opava). Pravidelnou součástí programu bylo množství duchovních zamyšlení, diskuzí, workshopů, prostoru pro modlitbu a každý den byl oživen návštěvou řečníka, který nám dle vlastního

uvážení prezentoval své zamyšlení na dané téma týkající se svobody. Nechyběl ani čas na hraní deskových her, věnování se hudbě, tanec, opékání a výlety. Co však přišlo nově, bylo svolání sjezdu seniorátní mládeže, který dříve probíhal v rámci Listopadání v Ostravě, k volbě nového SOMu, jehož novým předsedou se stal Jan Dostál z olomoucké mládeže. Posledních pár seniorátních akcí se sice neslo ve znamení snižování počtu účastníků, ať už je to ztracením zájmu či slabším ročníkem, ale poslední LST vytvořilo dobrý dojem pro nový restart.

Ondra Dehner

Objevování Slezska

Když před osmi měsíci zemřel po dlouhé nemoci můj manžel Aleš Mostecký, farář ČCE ve Dvoře Králové nad Labem, otec 5 dětí, skaut srdcem i duší, tak jsem netušila, jak velká bude solidarita přátel, rodiny, církve. Zažila jsem naplno, co to prakticky znamená být křesťanem - v podobě podpory duchovní i materiální. A opět se mi to plně potvrdilo při návštěvě severu Moravy letos v srpnu.

Ještě za manželova života jsme měli tu čest seznámit se s kurátorem opavského sboru Tondou Plachým při jeho pracovních povinnostech ve Dvoře Králové.

Nabídl nám možnost ubytování u své rodiny ve Slavkově u Opavy. Moc jsme se do Slezska těšili, protože to byl pro nás kraj neznámý, neprobádaný.

Návštěvu jsem zrealizovala letos v srpnu, již bez manžela, ale se všemi dětmi. Dokonce dospělý Jeník (19let) ochotně jel se svými sourozenci (Toník 16, Filip 15, Matěj 11, Lia 9) a matkou a zhruba 900km sám odřídil naší zrezivělou Mazdou MPV. Sice

podmínkou společné dovolené bylo, že ji zakončíme na evangelickém hudebním festivalu "Otevřeno" v Jimramově, ale to byla už jen

višnička na skvělém dortu.

Ve Slavkově nás velice mile přivítala úžasná Anička plnou ledničkou dobrot. Přijely nás přivítat dcery Plaché, které nebyly vůbec plaché, ba naopak. Zdenička se svou rodinou nám doporučili, co by bylo dobré vidět v okolí. Hanička si s námi zahrála petanque. Tonda nás vzal plavat do sádrovcového jezera, zařídil nám komentovanou prohlídku pěchotního srubu. A na závěr naší invazivní návštěvy výborně ugriloval spoustu chutného masíčka.

Během 5 dnů jsme stihli navštívit krásný zámek a zahrady v Hradci nad Moravicí, Štramberk s jeskyní Šípkou, věží Trubou, ochutnali jsme štramberské uši. Prozkoumali jsme pěchodní srub u Trigonometru, rozhlednu ve stylu dělostřelecké tvrze Na Šibenici. Arboretum Nový Dvůr by se mi líbilo, kdyby mne děti nechaly a nepospíchaly do aquaparku v Kravařích. Silným zážitkem byla celodenní návštěva Dolních Vítkovic - průmyslového areálu Dolu Hlubina. Vyšplhali jsme na Bolt Tower, kde se nejmladší Lia strachem rozplakala. Nejvíc si to děti užily v interaktivních muzeích v areálu, kde si vyzkoušely řízení dopravních prostředků, výrobu elektřiny, chemické pokusy s ohněm apod.

Největším zážitkem ale byla návštěva Opavy. Rodinu p. faráře Pavla Janošíka jsme znali již dříve z Horáckého seniorátu. Pavel a Hedvika nás provedli po krásném a zachovalém městě se spoustou zeleně, s obdivuhodnými architektonickými skvosty. Mne nejvíce uchvátila stará Breda a kostel sv. Hedviky. Děti byly nadšené z projížďky na roztočivých vozidlech v místních sadech. Vrátili jsme se celí utrmácení, prohlédli si sborové prostory, večer stihli navštívit připomínkovou akci k 21. srpnu 1968 a 1969 na Horním náměstí.

Nelze vše popsat v jednom článku. Zůstávají super vzpomínky a velká vděčnost! Nezbyvá mi než co nejsrdečněji poděkovat celému opavskému sboru, rodině Janošikových, rodině Plachých, členům opavského sboru a úžasnému Slezsku. Jsem pyšná, že patřím mezi evangelíky a tuto "rodinu" můžu najít rozestou po celé naší krásné vlasti!

List Jakubův 1,27: Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa.

S vděčností a pokorou bude vzpomínat rodina Mosteckých

Sepsala 3. září L.P. 2019 Alena Mostecká

Vzpomínka z léta

V minulém Zpravodaji ve Slově šéfredaktora jsme byli vybidnuti, abychom napsali zážitky ze zajímavých cest během

prázdnin. Léto je mým nejoblíbenějším ročním obdobím a i letos jsem si ho parádně užila se svým manželem, dětmi, sestrami, rodiči, širší rodinou i přáteli. Je na

co vzpomínat. Ale chtěla bych Vám krátce popsat zážitek z domova z jedné velmi milé návštěvy, ze které budu čerpat ještě hodně dlouho.

Jistě víte, že u mých rodičů bydlela rodina Mosteckých. Úžasnou paní Alenu i její úžasné děti jsem viděla poprvé a při tom jsme se bavili jako bychom se znali odmala. Setkali jsme se dvakrát. Jednou hned na počátku jejich pobytu, kdy jsme se bavili o zajímavých místech i aktivitách v našem kraji a pak už volně o všem možném i nemožném. Podruhé jsme s nimi i s

naší celou rodinou strávili nádherné odpoledne plné krásných rozhovorů. Společně jsme si zahráli petanque (všichni - i naše malé děti). Byla to moc milá, otevřená, naplněná setkání. Je krásné a povzbuzující vidět fungující, spolupracující rodinu, která neřeší jen běžné starosti a při tom všem drží při sobě, pomáhají si a jsou otevření druhým a těm druhým ještě dávají mnoho sil a povzbuzení. A tak jsem ráda, že jsme mohli i my z opavského sboru alespoň trochu přispět, a to nejen finančně, na jejich nádhernou rodinnou dovolenou.

Zdenka Jančářová

Kniha nejen pro pamětníky

Vydavatelství EMAN, neboli Evangelické manufakturní alternativní nakladatelství, založil a po celou dobu je řídí Tomáš Trusina, evangelický farář ze známého pražského sboru U Salvátora. Kromě měsíčníku Protestant nakladatelství vydává sbírky kázání, katechetické příručky, biblickou a teologickou literaturu, ale také sbírky poezie a beletrie. A jsme u toho, proč právě nyní o EMANovi píšeme.

Během několika týdnů v nakladatelství vyjde knížka-novela s názvem **Čarlí, kluk z fary**. Jejím autorem je **Pavel Veselý**, kterého jsme u nás s jeho milou manželkou hostili před více než dvěma roky, při oslavě 70. výročí založení opavského sboru. Byl tady především proto, že je synem našeho prvního faráře a zakladatele poválečné historie evangelického sboru v Opavě. Na faře, v tehdy funkčním kostele, v jeho okolí,

ve škole na Otické, v ulicích, zahradách a dvorech města prožil své dětství, jehož zážitky otiskl do stránek knihy.

Sám ji charakterizuje slovy: „Není to kronika, není to deník, nejsou to klasické memoáry, nýbrž volné literární zpracování příběhů z rozbombardovaného města v poválečných Sudetech, střídavě očima dítěte a pohledem dospělého.“

Bratr farář Trusina spolu s autorem nabízejí, že během podzimu přijedou do našeho sboru s prvními výtisky knihy na besedu. Jakmile bude kniha hotová, začneme domlouvat termín setkání, o němž budeme samozřejmě členy opavského sboru informovat.

Po telefonickém rozhovoru s Pavlem Veselým, který nás všechny moc pozdravuje, zveřejnil Tonda Plachý

Návštěva Lukášových

Náš sbor má dlouhou historii, vystřídal se zde pět kazatelů. Jedním z nich byl i Jan

Lukáš, který se svou milou manželkou přijel na sborový den dne 15. 9. 2019. Nejsme si

nijak vzdálení, vídáváme se nejen v Opavě a všechna setkání jsou milá.

V neděli Honza kázal na zajímavý text z proroka Jeremiáše, 32. kapitoly, verš 15: „Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Opět se v této zemi budou kupovat domy, pole i vinice.“ Je to hodně vyzývavý text a Honza ho svým klasickým poctivým teologickým způsobem aplikoval i na dnešní dobu. „*Hospodin kdysi pověřil Jeremiáše, aby uprostřed soudu, který vždycky blásal navzdory živým a laciným oponentům, vyhlásil i skutečnou naději. A s Kristem v zádech můžeme jít ještě dále. Věříme, že navzdory všem obrožením i vsudyprítomné smrti vítězí život.*“

Po bohoslužbách nám Lukášovi povídali o své návštěvě Spojených států. Navštívili spolu s dalšími zástupci naší církve spolupracující sbory. Bylo zajímavé slyšet bezprostřední zážitky z pobytu v této veliké zemi a ze setkání s tamními křesťany. Po prezentaci proběhl společný oběd „knedlo zelo vepřo“ v podání Lidušky Rezkové a za spolupráce dalších dobrovolných spolupracovníků (většinou mládeže), a to fakt nemělo chybu.

Jsmo vděční našemu Pánu, že nás neustále spojuje a povzbuzuje.

Tonda Plachý

Návštěva Lukášových - pokračování

Lukášovi nám poslali krátký pozdrav:

"Milí členové opavského sboru, milí bratři a sestry, za sebe i Dagmar vám chceme moc poděkovat za vřelé a krásné přijetí a za čas prožitý společně s vámi. Bylo nám skutečným povzbuzením, že jsme se mohli opět po čase setkat. Vnímali jsme vaše přátelství i váš zájem o nás. S některými jsme měli možnost setkat se i osobně a navštívit je. Nejraději bychom samozřejmě pobyli déle se všemi, ale pochopitelně na to jeden jediný víkend nemůže stačit. Přesto jsme odjízďeli s pocitem požehnaného a naplněného víkendu. Ještě jednou díky za vše a Pán Bůh ať zůstává s vámi se všemi. Jan a Dagmar Lukášovi."

Setkání před kostelem připomnělo oběti romského holocaustu

V předvečer Památného dne romského holocaustu, ve čtvrtek 1. srpna, se před budovou žižkovského komunitního centra „Žižkostel“ sešly desítky lidí, aby připomněly romské oběti druhé světové války.

Faráři z Českobratrské církve evangelické a Církve československé husitské Mikuláš

Vymětal a Zdeněk Břeň přečetli jména 13 romských dětí, které zemřely v koncentračním táboře v Letech u Písku. Nejmladšímu dítěti – Maxmiliánu Růžickovi (13.10.1942-28.11.1942) - byl přítom pouhý měsíc. Celkově zde zemřely stovky dětí i dospělých lidí, především hladem a na nemoci z podvýživy.

Za každé přečtené jméno zahynulého dítěte zapálily přítomné děti svíčku. „Připomínáme si tyto děti, které zemřely už dávno, abychom se ujistili, že ani Bůh na ně nezapomněl“, dodal k tomu Mikuláš Vymětal. Další svíčky pak hořely symbolicky i za ostatní oběti násilí na celém světě. Happening uzavřela chvíle ticha. Pod romskou vlajkou zazněla i světová romská hymna Gelem gelem, popisující romský holocaust v Chorvatsku.

„Utrpení nevinných dětí si připomínáme také proto, protože chceme, aby se už nikdy v budoucnu neopakovalo,“ dodal M. Vymětal.

Na zahradě místního komunitního centra poté následovala oslava poloviny prázdnin společným jídlem, sousedským posezením a programem pro děti.

V noci z 2. na 3. srpna 1944 zavraždili nacisté v plynových komorách koncentračního a vyhlazovacího tábora Osvětim – Březinka téměř 2 898 Romů a Sintů. Celkový počet obětí romského holocaustu se jen stěží odhaduje. Někteří byli zavražděni v jiných koncentračních táborech, další postříleni a pohřbeni do masových hrobů. Romové z celé Evropy si proto tento den připomínají jako Památný den romského holocaustu.

Zdroj: www.e-cirke.cz

Pozvání na sborový zájezd 12. října 2019

s námětem „Šlechtická sídla Horního Slezska“

Druhou říjnovou sobotu vyjedeme autobusem po zajímavých místech na sever od Opavy. Naši první zastávkou bude historické městečko Glogówek, někdejší sídlo hrabat Oppersdorffů. S místním průvodcem si prohlédneme zdejší

památnosti – náměstí s renesanční radnicí, krásně vyzdobený farní kostel, loretánské sanktuárium, kapli Božího hrobu, obhlédneme zámek i součásti městského opevnění. Po poledni nás čeká oběd ve známé místní restauraci Salve. Na konci pobytu ve městě bude možnost koupit si sladkou památku na výlet v místní továrně na sušenky. Později odpoledne se přesuneme na zámek ve Slezských Rudolticích, kde nás čeká další poutavý výklad zdejšího kastelána. Očekávaný návrat do Opavy mezi 17. a 18. hodinou.

Informace k přihlašování a platbě:

Cenu 210 Kč za osobu prosím složte u sborové pokladní nebo na účet sboru do 6.10.2019. Mimoto na místě vybereme za každého účastníka v polské měně 30 zł. Tato částka bude potřeba na úhradu poplatku průvodci a za oběd, který bude připraven pro každého. (Pokud by si někdo nepřál zúčastnit se oběda, prosím dejte vědět nejpozději týden předem, ať odhlásíme jeho porci. Děkujeme.) Doporučujeme ještě další finanční rezervu v polských zlatkách na nákup sladkostí a suvenýrů.

Věříme, že výlet přinese kromě poznání památek a současné atmosféry atraktivních míst Slezska i zážitek z příjemných chvil strávených s přáteli na zájezdu. Na Vaši účast se těší Vítek Skalička a Tomáš Chalupský.

ROZHOVOR – Franz von Oppersdorff (1778–1818)

R – redakce O – Oppersdorff

R – Vaše hraběcí milosti, rád bych Vám položil několik otázek v rozhovoru pro náš sborový časopis.

O – Prosím, ptejte se, zrovna jsem se vrátil z inspekce našeho cukrovaru, takže mám až do večere čas.

R – Nejprve něco o Vás a Vaší rodině. Mohl byste se krátce představit?

O – Jsem šlechtic ze starého rodu ze západních Čech, narodil jsem se v Prostiboři poblíž Stříbra. Jsem ženatý, manželka je Češka, pochází z Šenova u Ostravy, jmenovala se za svobodna Eleonora Skrbenská z Hřiště a je držitelkou řádu hvězdového kříže. Máme

šťastné manželství, vychováváme spolu sedm dětí, další dvě nám bohužel umřely. Naše sídlo je ve slezském Horním Hlohově, asi 50 km severně od Opavy.

R – Můžu se zeptat k tomu řádu křížové hvězdy...

O – Ne, hvězdového kříže. To je zvláštní řád, který se uděluje šlechticům z nejlepších rodů jako odznak hodnosti dvorních dam nebo manželek c. k. komořích. Zavazuje ale k určitým náboženským a charitativním povinnostem, jichž se moje drahá ochotně zhošťuje.

R – Prý máte se ženou rádi hudbu.

O – Hudbu opravdu milujeme, já i moje žena. A mám radost, že se tady vytvořil takový soubor a pořádají se tu koncerty. Každý z mých úředníků musí hrát na nějaký nástroj, aby byl orchestr kompletně obsazen. Hrají tu i kluci z měšťanských rodin, třeba ten krejčík Johánek, ten už v sedmnácti letech hraje jedna báseň. (Johann Sedlatzek, flétnový virtuóz, později zvaný Paganinim flétny, pozn. red.)

R – Mohl byste nám říci něco o Vaší známosti s Beethovenem?

O – S Ludwigem van Beethovenem se znám z Vídně, kde nás seznámil kníže Lichnovský. Je mi ctí, že tady u nás v roce 1806 mistr pobyl, dirigoval orchestr, a dokonce skládal dvě ze svých symfonií. Jednu mi dokonce dedikoval. Mám tady od něj dopis, že mi chce dedikovat i další, ale kvůli finanční nouzi přijal za sponzora někoho jiného. A já vím koho, toho ruského diplomata Razumovského, ale já mu to nezazlívám, ti umělci mají těžké živobytí.

R – Hm, a co s Lichnovským, říká se, že se s ním Beethoven rozkmotřil.

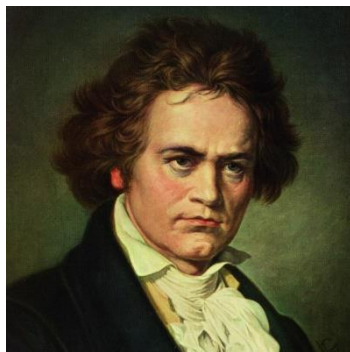
O – No, ono to našťěstí nebude tak zlé. Já oba znám, jsou to dva kohouti, Karel (kníže Lichnovský, pozn. red.) je tvrdohlavý a co si zamane, to musí být. A Beethoven je zase velice hrdý. Tehdy v roce 1806 šlo ale dost do tuhého. Karel si usmyslel, že zaangažuje mistra na koncert pro napoleonské vojáky, kteří zrovna přebývali na Hradci a oznámil to mistrovi jako hotovou věc. Víte, on si totiž myslí, že jsou umělci něco jako jeho poddaní a musí mu sloužit. Beethoven ale odmítl. Načež kníže vybuchl a křičel něco o nevděku k chleboďárci. Buď prý zahraje, nebo má padáka. Beethoven na to, že je mu to jedno. Knížat prý je hodně, ale Beethoven jen jeden! To už se Karel neudržel a na Beethovena se vrhnul. Nebýt toho, že jsem byl zrovna nablízku, byli by se ti dva do sebe pustili židlemi. Radši jsem je od sebe roztrhl a Beethovena jsem vzal načas k nám do Hlohova. Ale teď už zase spolu mluví, horké hlavy vychladly.

R – Máte nějakou památku na Beethovena?

O – Jasně, pojďte se podívat. Tady na ten klavichord u nás mistr hrál. Pečlivě ho udržujeme a snad se na něj bude hrát ještě po dvou stech letech, až k nám pojedete na výlet.

R – To máme v plánu v říjnu tohoto roku.

O – Já vím, jenom škoda, že už nežiju, provedl bych Vás, ale určitě najdete někoho zasvěceného, kdo Vám ukáže, co jsme zde my a naši předkové vybudovali.

Ptal se a vše připravuje Vít Skalička

Chvilka poezie

Po prázdninách a dovolených plných pohybu, sportování, trampování, plavání... mi padlo očko na knížku, která už od Vánoc leží na mé polici u postele. Je to knížka s názvem Psáno očima, kterou napsal Jan Borna. Jan Borna vystudoval teorii kultury na Filosofické fakultě UK a divadelní režii na DAMU. Působil v Divadle v Dlouhé, v brněnském Ha divadle, v Realistickém divadle v Praze, v Divadle Drak v Hradci Králové a v Dejvickém divadle. Vydal básnické sbírky Veselá čekárna (2005), Malé prosby (2006), Krajina nad parapetem (2008), Na dosah (2011), O lásce a o ničem (2014). V roce 1992 mu byla diagnostikována roztroušená skleróza, která ho postupně paralyzovala natolik, že poslední svou básnickou sbírku Psáno očima psal pomocí speciálního programu pouze očima. Jan Borna zemřel 16. ledna 2017.

Připravila Simona Kopecká

(poslední mainstreamová)

Celý život jsem nevěděl, kdo
jsem,

a teď konečně vím, kam jdu.

Hraje hudba, spouští mě
pod zem,

stávám se členem
undergroundu.

Psí opuštěnost

Pánové odešli,

opuštění psi spustili

a za chvíli celý panelák byl

a zoufale škrábal na dveře.

V tom akordu stesku

vybíhám ven

prožít svou opuštěnost

mezi lidmi.

...

Umřeli

a jejich život

se nedal zobecnit

a z jejich smrti neplyne

žádné poučení.

Amen.

**Poznámky ze staré čínské
filosofie**

(Oldřichu Královi)

Když ležíš,

tak lež!

Když sedíš,

tak sed'!

Když stojíš,

tak stůj!

A jdi,

když jdeš!

Stejně dojdeš jen tam,

kam opravdu chceš.

O létě a lásce

Na léto máš jen jeden pokus,

jinak uzrálá semena spadnou

a před zimou do země jdou
spát.

To lásku musíš zkoušet tolikrát,

dokud se ty nenaučíš milovat.

Jubilanti ... v říjnu a listopadu

(zmiňujeme jména starších členů sboru a prosíme o pochopení, že vzhledem k zákonu o ochraně osobních údajů neuvádíme jejich datum narození a bydliště)

Ludmila Grulichová, Selma Ševčíková, Josef Šindler, Věra Volkmerová, Libuše Burgetová

Všem jubilantům vyprošujeme Boží dobrotivou blízkost, ochranu a pokoj!

Dětská modlitba:

Milý Bože! Když jsem
prodával limonádu, tak jsem
si vydělal 26 korun. V neděli
se stavím a něco ti z nich
dám.

Amen

Adresa sboru: Lidická 2, Opava 746 01

**možnost rozhovoru s farářem,
nejlépe po předchozí domluvě - každý
den mimo pondělí**

Farář: Mgr. Pavel Janošík

Kurátor: Antonín Plachý

Telefon: 739 517 284

Email: opava@evangnet.cz

Web: www.evangeliciopava.com

Facebook: Evangeliciopava

Bankovní účet: 28 00 32 13 97 / 2010

Fond oprav: 25 00 49 98 39 / 2010

Redakční rada:

Šéfredaktor: Antonín Plachý

Členové: Pavel Janošík, Petr Wolf,
Zdenka Jančářová

Jazyková korektura: Helena
Domesová

Grafická úprava: Viliam Kušnir

Vzpomínky na léto

